

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ. 'Εν 'Αθήναις φρ. 15. — 'Εν δε ταῖς ἑπαρχ. φρ. 16. — 'Εν τῇ ἔξωτ. φρ. 25.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

— ΓΡΑΦΕΙΟΝ, ΟΔΟΣ ΜΟΥΣΩΝ, 'Αριθ. 4, ἀπέναντι τῆς οἰκίας Φιλήμονος παρὰ τὴν Πλατεῖαν Συντάγματος. —

Η ΚΑΡΑΤΟΜΗΣΙΣ

'Εν 'Εργαστηρίῳ Λαυρίου, 9 Αύγ. 1882.

Φίλε κύριε Γαβριηλίδη,

Τὸ τηλεγράφημά σου μ' ἐξύπνισε τὸ Σάββατον περὶ τὴν 4ην πρωΐνῃν ὥραν καὶ ἔσπευσα νὰ μεταβῶ εἰς τὸ πλησίον τῶν 'Εργαστηρίων ἀποξηρανθὲν ἔλος, ἔνθα εἶχε στηθῇ ἡ λαϊκότης πρὸς καρατόμησιν τῶν καταδίκων Κτεναβέκ, Μπουρτζίκου καὶ Λουκέκ, ὡς ἀποδεδειγμένων φονέων τοῦ Δημοσίου Εἰσπράκτορος Δημολέκ.

'Ενθυμίσθε λεπτομερείας τοῦ ἐγκλήματός, τοῦ τελεσθέντος τὴν 12 Αὐγούστου 1879; Καὶ οἱ τρεῖς εἶχον ἀποφασίσαι ν' ἀποκτείνωσι τὸν Ταμίαν τῆς ἐνταῦθα Γαλλικῆς 'Εταιρίας κατὰ τὴν ἀπὸ Κυπριανοῦ εἰς Καμάρεζαν μεταβάσιν του καὶ ἀφαιρέσωσι τὸ διὰ τὴν πληρωμὴν τῶν ἐκεῖ ἐργασιῶν προωρισμένον ποσόν· τὴν πρᾶξιν ταύτην κατὰ τοσοῦτο μᾶλλον τὴν ἐνόμιζον τοῦ χρέους τῶν, καθ' ὅσον ὁ εἰς τῶν τριῶν, ὁ Μπουρτζίκος, εἰς ἓκ τῶν φυλάκων τῆς Γαλλικῆς 'Εταιρίας, συνώδευσεν τὸν Ταμίαν ἐν τῇ ἀμάξῃ.

'Αποτυχόντες τὴν ἐπιχειρήσιν αὐτὴν ἕνεκα ἐπελθούσης ἀναβολῆς τῆς πληρωμῆς, μανθάνουσιν αἰφνης ὅτι ὁ δημόσιος Εἰσπράκτωρ, μεθ' οὗ εἶχον συγγένειαν καὶ φιλίαν, ἔφερε μεθ' ἐαυτοῦ χρήματα περὶ τὰς ἑπτακισχιλίας δραχμὰς τὸν προσκαλοῦσι λοιπὸν εἰς τὴν οἰκίαν των ὅπως γλυντίσουν ἐκεῖνο τὸ βράδυ· ὁ Δημολέκ ἀνύποπτος μεταβαίνει εἰς τὴν φιλικὴν πρόσκλησιν. Στῶνοντα εἰς τὴν Τράπεζαν· παρυσιαίζεται ῥοδινὸν καὶ σπινθηρίζον τὸ γκιουβέτσι· τὸ κομμυτιάζουν καὶ τὸ κατναλίσκουν μετὰ σφοδρᾶς ὀρέξεως· πίνουν τὸ πρῶτον καὶ βεβχίως τὸ πίνουν εἰς ὑγίαν τοῦ ξενιζομένου των. 'Ακόμα δὲν ἀποτίθησι τὸ ποτήριον ὁ Δημολέκ καὶ ὁ πρὶν φαῖδρος συνδαιτυμῶν—ὁ Κτεναβέκς—ἐγείρεται δεινὸς δολοφόνος καὶ καταφέρει κατὰ τῆς κεφαλῆς του δυνατὸν ῥαβδισμόν· αὐθαρρὲ ὁ ἀνεψιὸς τοῦ Κτεναβέκ Μπουρτζίκος τὸν κτυπᾷ

δι' ἐγχειριδίου καὶ τὸν ἀποτελεῖόνει. Ὁ δὲ Λουκέκς, διὰ νὰ μὴ μείνῃ καὶ αὐτὸς ἀργός, παρλαμβάνει τὰ χρήματά, τὰ τοποθετεῖ καὶ ἀπέρχεται ὡς καλὸς χριστιανὸς εἰς Σούρεζαν νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν ἐργασίαν του.

* *

Εἰς τὸ γλυντί ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον οἱ τρεῖς προσήνεγκαν εἰς τὸν Δημολέκν, οὗτος ἀνταπεκρίθη διὰ τοῦ ἄλλου γλυντιοῦ τῆς 4ης πρωΐνῆς ὥρας τοῦ Σαββάτου.

'Η κριζούσα τοὺς καταδίκους ἀτμομημιολία Ναέπλιον ἀρίκετο ἐνταῦθα περὶ τὸ μεσονύκτιον, προσορμισθεῖσα εἰς Κυπριανόν, ὡς πλησιέστερον ὄρμον πρὸς τὴν ἀποράσιν τοῦ Κκουργοδικείου ὀρισθεῖσαν θέσιν πρὸς καρατόμησιν. Τὴν 4ην πρωΐνῃν ὥραν ὁ μυστικὸς δειπνὸς ἦτο ἔτοιμος· ἀόρατος ἡ ψυχὴ τοῦ Δημολέκ ἐπεστάτει ἐκεῖ τὰ τοῦ εὐτρεπισμοῦ περιεμένοντο μόνον οἱ προσκεκλημένοι—ἀντιπρόσωποι τῆς 'Εξουσίας—οἱ κατάδικοι—καὶ ὁ δῆμιος—ὁ οἰνοχόος.

'Η κυβέρνησις, ἐξ ὅσων ἔμαθον καὶ εἶδον, εἶχε καταληφθῇ ὑπὸ πανικοῦ, ἀγνωστοῦ στηριζομένη· ἐπλασεν ἐν τῇ φαντασίᾳ τῆς στάσιν ἐκ μέρους τῶν ἐνταῦθα Λακωνῶν καὶ παρεσκευάσθη εἰς ἀντίστασιν.

'Ημην ἐκεῖ πολλοὶ ἄλλοι ἐπίσης παρίσταντο θεαταί· ὅλοι εἰμεθα συνοφρυωμένοι· μελαγχολικοὶ· πολλοὶ σχεδὸν κᾶτωχοι· οἱ πλείστοι πρῶτην φορὰν ἐπρόκειτο νὰ παραστῶμεν πρὸ τοιοῦτου θεάματος· ἐνώπιον ἡμῶν εἴχομεν πανηγυρικὰ ὄργανα παρασκευῆς φόνου. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ ἀποτροπαιότερος κακοῦργος κινεῖ εἰς οἶκτον· καὶ ἡ τιμωρία του πρὸ τῶν ὀμμάτων του παρίσταται ὡς ἄλλο ἐγκλήμα. Τιμωρία φόνου δι' ἄλλου φόνου. Δις ἔκκαμα νὰ φύγῃ τὴν ταραχὴν ἡσθανόμην ἐν ἔκφυτῳ· ἀλλὰ τὸ τηλεγράφημά σου μὲ συνεκράτει.

* *

Περὶ τὴν 5ην ἐπὶ τέλους ὥραν ἀρίκοντο ἔντρομα εἰς τὸ πεδῖον τῆς Κρίσεως τὰ ὄργανα τῆς 'Εξουσίας· μετ'

αὐτὰ οἱ δῆμιοι· καὶ μετ' αὐτοὺς οἱ κατὰδικοι συνοδεύ-
μενοι ὑπὸ τοῦ ἱερέως.

Ἀνγκινώσκειται ἡ κατὰδικαστικὴ ἀπόφασις. Ῥίγος
κυκλοφορεῖ δι' ὅλων τῶν τάξεων τῶν παρισταμένων. Ἀ-
γεῖται κατὰ πρότον ὁ Κτεναβέας ἐπὶ τοῦ 1ου ἱκρίωμα-
τος, χειροδέσμιος· τοῦτο κατ' ἀπείτησιν τοῦ δῆμιου,
ἀπειλησέντος ἀπεργίαν, ἐὰν τῷ περὶ δώτουν ἐλεύθερον
τὸν κατὰδικον· ὡς ἐμαθὼν ἔπειτα, ὁ δῆμιος τὰ χρεια-
σθηκε, διότι εἶχεν ἀπειλήσει ὁ Κτεναβέας ὅτι θὰ ἀνθί-
στατο μέχρις ἐσχάτων. Ὁ κατὰδικος, ἀναστήματος ὑ-
ψηλοῦ μᾶλλον ἢ μετρίου, πρόσωπον ὠρειδῆς, τὰ ὅσα
τῆς κάτω σιγῆς προσέχοντα, ὀφθαλμοὺς μικροὺς καὶ
λαμπυρίζοντες, σιτόχρους, εἶχε καταληρῆν ὑπὸ ἐκτάκτου
ψυχικῆς ταρχῆς. Ὁ δῆμιος ἤρχισε τὸ ἔργον του· ἐνῶ
τὸν ἔδενε σρικτὰ σρικτὰ ἐπὶ τοῦ ἱκρίωματος, οὗτος ἔδει-
ξε σημεῖα ἀντιστάσεως.

— Στάσου τοῦ εἶπε, νὰ 'πῶ ὅ,τι ἔχω νὰ 'πῶ κ' ἔπειτα
ἐ δένεις.

— Ὁχι, τοῦ λέγει ὁ δῆμιος, θὰ σταθῇς νὰ σὲ δέσω
κ' ἔπειτα κίμε ὅ,τι θέλεις.

Ὁ δῆμιος ἐνίκησεν· ὁ κατὰδικος μόνον ὅτι δὲν ἐκαρ-
φώθη· τὸ θέλημα ἦτο φρικτὸν· ἡ ἀγωνία του μεγάλη.
ἤρχισε τὴν ἐξομολόγησιν· διεκόπτετο ὑπὸ λυγμῶν τὴν
κατετεμάχιζεν εἰς τὰ χεῖλη του, ὡς νὰ ἐδάγκανε ὑπὸ
λύσσης τὴν χεῖρα τοῦ δῆμιου. Ὅλοι σχεδὸν ἐκλαίονεν.
Τὸ κακούργημα του ὡς γνωστὸν τὸ ἤρνεϊτο πάντοτε· καὶ
μόλις ἐν τῷ ἀπροσποῖω τὸ ὡμολόγησεν.

Εἶπε περίπου τὰ ἐξῆς:

«Παιδί, ἐγκληματήσα, ἀλλὰ ὁ Νόμος μὲ ἐτιμώρησε
καὶ ἰδοὺ πληρὸν τὸ ἐγκλημα μὲ τὴν κεφαλὴν μου· ἐγὼ
δὲν εἶχα τίποτε μὲ τὸν κόσμον· καὶ ὅσοι θέλουν ἄς μὲ
συγχωρέσουν».

Ἀρκεῖ τότε ὡς ἀκροβολιστικὰ γυμνάσια ἠκούσθησαν τὰ
«Ὁ Θεὸς νὰ σὲ συγχωρέῃ!»

Αὐτὸ ἦτο. Ὁ πέλεκυς κατέπεσεν ἀπροσκόπτως· μία
κεφαλὴ ἐδόνησεν. Καί...

Οἱ ὀφθαλμοὶ ἐστράφησαν πρὸς τὸν δεύτερον κατὰδικον,
τὸν Μπορδίζικον. Ἐνῶ ἀνέβαινε τὸ ἱκρίωμα, εἶχε κατα-
ληρῆν ὑπὸ σπασμωδικῶν κινήσεων περὶ τὰ χεῖλη καὶ τὰς
παρειάς· ἐρρίννετο μὲν εἰς τὴν ἀρχὴν ἀπαθῆς, ἀλλ' ἡ ἀ-
πάθειά του ἦτο εἰδὸς τι περὶ λυγρίας τῶν νεύρων.

᾿Ωμίλησε καὶ αὐτὸς πρὸς τοὺς παρισταμένους, ἀρῶν
προηγούμενως προσεδέθη καὶ αὐτὸς καλὰ ἐπὶ τοῦ ἱκρίω-
ματός.

«Χριστιανοὶ ἀδελφοί, εἶπε, γνωρίζετε ὅτι πρὸ τριῶν
ἐτῶν ἐγκληματήσα, βλέπετε ὅμως ὅτι ὁ νόμος λειτουρ-
γῶν μ' ἐτιμώρησε καὶ ἡ Κυβέρνησις ἐκτελοῦσα τὸν Νό-
μον μὲ στέλλει πρὸς καρατόμησιν· καὶ ἰδοὺ σήμερον κα-
ρατομοῦμαι· προσέχετε ὅθεν μὴ ἐγκληματήσητε καὶ
συγχωρᾶτέ με καὶ ὁ Θεὸς νὰ σᾶς συγχωρήσῃ».

Τὸν λόγον του παρεκλούθησαν παρατεταμέναι φω-
ναὶ ὡς μικρὸν ἐπικηδεῖον ἄσμα «Θεὸς συγχωρεῖ σε!»

Ἡ φωνὴ του ἦτο συγκεκινημένη, ἀλλ' ὁ τόνος του
σταθερός.

Μετὰ τὰ ὀλίγα αὐτὰ βλέπω τοὺς δημίους καὶ τὸν ἀ-
σπάζονται. Τί ἀσπασμὸς ἦτον ἐκεῖνος! ἀκόμη ἀνατρι-
χιάζω. Μετὰ τὸ φιλημα, τίθεται ἡ κεφαλὴ του ὑπὸ τὸν
πέλεκυν. Σιγῆται τὸ ἔλασμα· ἀλλὰ δὲν καταπίπτει· ὁ
κατὰδικος μένει ἀναίσθητος· παρέρχονται δύο λεπτά,
πρὶν ἢ κατέλθῃ τὸ φονικὸν ὄργανον, ἀλλ' ἐν τῷ μεταξύ
αὐτῷ, καθ' ὃ ἐγὼ ἀντελήφθην, ὁ Μπορδίζικος εἶχεν ἐκ-

τενεύσει· ὁ πέλεκυς ἐκκρατόμησε νεκρὸν.

Τρίτος ἀνέρχεται τὸ ἱκρίωμα, ὁ Λουκέας.

Μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ δῆμιου συνάπτεται ὁ ἐξῆς ἐλα-
ροτραγικὸς διάλογος:

— Καὶ δὲν ἦρες ἄλλη δουλειὰ νὰ κάνῃς, βρέ;

— Ἄν δὲν ἤμουνα ἐγὼ, θάτανε ἄλλος σ' τὴν θέσιν μου.

Εἰς τὴν ἐξομολόγησιν του ὡμολόγησεν ὅτι συνέπραξεν
εἰς τὸ ἐγκλημα, ἀλλὰ κύριος αἴτιος τοῦ ἐγκλήματος εἶ-
πεν εἶναι ὁ θεὸς τοῦ Κτεναβέας, ὅστις θὰ δύναιτο καὶ
εἰς τὸν κάτω κόσμον.

Οἱ παριστάμενοι ἐράνησαν συγκινηθέντες ἐκ τῶν λό-
γων του καὶ μετὰ κατανύξεως εἶπον τὸ: Θεὸς συγχωρεῖ!

Ἦτο ἤδη ἐπὶ τοῦ ἱκρίωματος, ὅτε ἀκούεται λέγων
πρὸς τὸν δῆμιον:

— Κύτταξε νὰ μὲ κόψῃς καλὰ!

᾿Ως νὰ προησθάνετο ὅτι ἡ λαιμητόμος εἶχεν ἐξασθε-
νήσει καὶ ὅτι ἐπ' αὐτοῦ θὰ παρέτεινε πλειότερον τὴν
τυραννίαν.

Σύρει ὁ δῆμιος τὸ ἔλασμα· ἀλλ' ὁ πέλεκυς δὲν κατα-
πίπτει, καὶ ἐνῶ διηπόρει τί νὰ πράξῃ καὶ διετάσσετο νὰ
σύρῃ τὸ σχοινίον, ἀκούονται φωναί: «Ἄδικα! ἄδικα!»

Ἐπὶ τέλους ἀνασύρει τὸ σχοινίον, καταπίπτει ὁ πέ-
λεκυς, ἀλλὰ μετ' αὐτοῦ καὶ ἐν ἀγκιστρον δι' οὐ ἀνελευ-
ται εἰτα ὁ πέλεκυς, ἐφ' ᾧ ἐνεκα τῆς μεγαλειτέρας προσ-
τριβῆς ἡ δύναμις ἠλαττώθη καὶ ἡ κεφαλὴ δὲν ἀπεκόπη
ἐντελῶς.

Φαντασθῆτε τὴν ἀγανάκτησιν ὅλων μας. Τί ῥωμο-
σύνη! Τόσα ὄργανα τῆς Ἐξουσίας πανηγυρικῶς παρε-
λάυνοντα τὰ γκλόνια καὶ τὰ ὑπουργήματά των, καὶ κά-
νεις δὲν ἐσκέβηθαι νὰ ἐξετάσῃ ἂν ἡ λαιμητόμος εὐρίσκε-
ται ἡ ὅχι εἰς καλὴν κατάστασιν. Εἶναι ἀνάγκη καὶ εἰς
τοὺς κατὰδικους μας νὰ εἴμεθα θηρία· πανταχοῦ ἐξ ἀ-
μελείας νὰ προκαλῶμεν ἀγανάκτησιν· πανταχοῦ νὰ φαι-
νώμεθα ἑλλειπεῖς τοῦ καθήκοντος.

Ἐπῆρξεν καὶ τὴν λαιμητόμον διὰ ξίφος προωρισμένον
νὰ ἀνελκυσθῇ ὑπὲρ τῆς Μεγάλης Ἰδέας καὶ τὴν ἔχουν
καὶ αὐτὴν.... σκουριασμένην.

Θεατής.

ΦΡΟΥ ΦΡΟΥ

Ὁ Περικλέους μετ' ὀλίγον θὰ προσθήσῃ εἰς τὸ δρα-
ματολόγιόν του καὶ τὸν Ἀραμπῆ· εἰσιτήριον δὲν ὑπάρχει·
φόρος δὲν ὑπάρχει· μόνον δίσκος.

Κραγκιόζης θὰ εἶνε ὁ Οὐλοσλέυ, Παρταϊνέβελος ὁ
Ἀραμπῆς φορῶν καφτάνι τὸ φύλλον μιᾶς ἐφημερίδας ἐν-
θουσιώδους δι' αὐτόν.

Ὁ **Καραγκιόζης**. Ἀραμπῆ, βρέ Ἀραμπῆ.

Ὁ **Ἀραμπῆς**. Τί δοῖζεις ἐρέντημ;

Ὁ **Καραγκιόζης**. Γιατί βρέ σοῦ κατέβηκε νὰ κάνῃς
καθγὰ μαζὶ μου καὶ κρέμασες τὸ ζωνάρι σου;

Ἀραμπῆς. Ὁχι, ἐρέντημ, ὄχι, τὸ ζωνάρι μου εἶνε
κοντὸ καὶ δὲν φθάνει νὰ τὸ κρεμάσω.

— Ὅσο κοντὸ κ' ἂν εἶνε γιὰ τὸ λαιμὸ σου φθάνει·
τέτοια μοῦ κάνεις αἶ;

— Ἀμὰν, ἐρέντημ, διαβόλου πείραξι ἦτανε τὴν φτέρ-
να σου νὰ φιλήσω, συγχώρα με.

— Νὰ σὲ συγχωρήσω; ναί, τώρα, τώρα θὰ τὸ δῇς.